

Jaarverslag 2021
Al 20 jaar, voorbij leed, hello geluk !

Welkom bij Allemaal Poezen

Spotjes

Leuk daar beneden, al dat poezenleven

Op dit plaatsje pas ik wel in dat plaatje

Nog geen potje dan maar een hondenbrokje

Ik ben nogal dominant, mijn vriend hier vindt dat niet irritant

Komaan zeg, wat dollen en rollebollen

Rusten tussen de bladjes, weg van al die katjes

Liefde is...

You can't change a cat's past,
but you could rewrite his future!

Vraag maar aan onze adoptanten :

"... Even een kort berichtje om te laten weten dat alles hier super goed verloopt. Tijdens de autorit hebben de katjes geslapen. Ze hadden thuis niet veel tijd nodig om te wennen. Direct op de schoot om te komen knuffelen.

De kinderen waren super gelukkig! Mijn dochter hilde zelfs van geluk...

*De katjes hebben de namen **Billie & Lily** gekregen. Ze hebben vannacht ook goed geslapen. En ondertussen liggen ze weer op mijn schoot voor knuffeltjes. Zalig genieten dus hier!..."*

*"...Ondertussen is **Felix** 3 weken bij ons.*

De eerste dagen was hij schuw en stak zich weg onder de zetel vanaf er hem iets onzeker maakte: een plotse beweging, passage aan het raam, een deur die open of toe gaat, ...

Vanaf wij in de buurt waren overwon hij ee angst en kwam hij ons meteen benaderen en om knuffels vragen. Hij zat ook vrijwel meteen op de schoot. Op die manier hebben we rustig en op zijn tempo een band en vertrouwen opgebouwd.

Nu is hij op zijn gemak gesteld en verkent het hele huis. Daar kiest hij de leukste plekjes uit om even uit de rusten en alles te bekijken. Hij is echt een grote knuffelbeer. Als we even weg zijn en terugkomen staat hij ons lief op te wachten en volgt me overal rond. Moest het aan hem liggen zou hij de hele dag op schoot liggen spinnen en knuffelen. Dat vinden we echt fantastisch. Ook begint hij nu interesse te tonen in spelen, wat wel aangeeft dat hij zich hier goed voelt.

Hij is zo lief en zacht, we kunnen hem al niet meer missen. We zijn zo blij met hem. Bedankt om hem op te vangen en zo zijn thuisje te doen vinden bij ons..."

“...Wat zijn we blij met *Jipke!*

't Is echt een schattig poesje. Ze eet flink, is zindelijk en super lief.

Mijn man is al heel dikke vriendjes met haar want vermits hij vaak achter de computer zit is ze niet veel alleen.

Ze heeft gisterenavond ook al onze keuken mogen verkennen. Jipke kijkt graag naar buiten. Daar ziet ze de kippen scharrelen en vogeltjes zitten. Spannend! Vandaag heeft ze achter het raam ook kennis kunnen maken met Jefke. Die maakte zich meteen groot en blaasde wel naar haar. Nadien heeft hij heel geconcentreerd naar haar zitten kijken.

Intussen is hij aan 't bekomen van de stress en ligt al in de zetel te slapen...”.

“...*Beau en Lou*, een jaartje later zijn wij uitgegroeid tot flinke, lieve en schattige poezen.

Elke dag maken we mama en papa nog blijgezind.

We gaan mooi op onze poep zittten als ze dat vragen en een snoepje... dan moeten we eerst op de poep zitten, pootjes omhoog doen en terug poepje zitten voor we het krijgen. Ja we worden getraind. Ik (*Lou*) luister als een hondje en heb een heel zachtvaardig karakter. Mijn zus, is lief maar zit nooit stil. Wil me steeds plagen en mama en papa moeten alles 2x zeggen voor ze luistert. Ja.... we zijn zo verschillend maar kunnen elkaar absoluut niet missen, zijn nog steeds de beste vriendjes. Dikke knuffels van Beau en Lou...”.

“...Op 1/12 hebben we *Mona* geadopteerd, in de hoop dat ze een leuk speelvriendje zou zijn voor *Sibo*. Ik liet je al redelijk snel weten dat dit een goede match was. Hieronder een update nu ze al een maand samenwonen.

Mona is een topkat! Ze is helemaal verliefd op *Sibo* en zorgt er zo voor dat er heel snel een band is ontstaan.

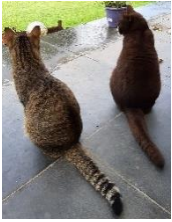
Ze spelen samen (crossen doorheen heel het appartement tijdens een soort 'tikkertje' waarvan enkel zij de spelregels snappen), ze slapen samen en als de kattenbak groot genoeg zou zijn, zouden ze daar ook samen op zitten.

Mona neemt ook *Sibo*'s gewoontes over, waardoor er 2 katten bij ons op bed slapen (op of tegen ons), waardoor we een schoot hebben die door 2 katten wordt warm gehouden en waardoor ze nu met 2 naar de voordeur gaan als ze horen dat iemand gaat binnen komen.

Beide katten zijn al erg gehecht aan elkaar, want als ze in een andere kamer zijn, zal 1 van de 2 een specifiek geluidje (een soort jank) maken, waardoor de 2de kat naar de eerste loopt om dan samen te spelen.

Ongelofelijk schattig om te zien.

Het enige verschil tussen *Mona* en *Sibo* is dat *Mona* een pak minder slaap nodig heeft dan *Sibo*. Dit zorgt er voor dat ze niet enkel met *Sibo* veel speelt, maar ook met ons (we hebben ons ineens een heel arsenaal aan speeltjes aangeschaft), wat alleen maar leuk is!

We hadden nooit kunnen dromen dat het zo vlot zo lopen en hadden echt niet verwacht dat ze na een dikke week al samen zouden slapen. Als we verhalen horen van vrienden en hun katten, beseffen we maar eens te meer hoe fantastisch veel geluk we hebben met Mona en Sibó. Hun karakters (oversociale Mona die zich 'opdringt' aan Sibó en tolerante en rustige Sibó die veel goed vindt) passen echt perfect samen.

Waar we nog wel altijd op letten, is dat we Sibó een beetje extra aandacht geven. Mona zorgt zelf wel dat ze alle aandacht en liefde krijgt die ze nodig heeft, waardoor het makkelijk zou zijn om Sibó over het hoofd te zien.

Momenteel loopt alles dus perfect! En ook voor de toekomst (als er kinderen zouden komen), zien we geen probleem. Mona is super lief en leert heel snel bij welke geluiden 'normaal' zijn (zelfs luide) en waar ze dus geen schrik meer van moet hebben.

Dus nogmaals super super super hard bedankt voor een tweede perfecte match!! Zowel Sam als ik smelten nog elke dag als we naar onze katten kijken en als we even niet thuis zijn, missen we de katten al. We zouden ons geen leven zonder meer kunnen (en willen) voorstellen...".

Alle leed vergeten

Weg wegens dronkenschap, teveel werk, echtscheiding, plotse gedwongen verhuis, in de meeste gevallen achtergelaten, maar wat Sibó deed, dat grenst aan het ongelooflijke. Midden in een dorp doolde hij wanhopig rond, plots begon hij mee te lopen in de sporen van een man. Volgen, niet loslaten, dat was een eind lopen en volhouden tot aan de grens van het dorp, maar de man wilde hem niet.

Toch vond hij het wel zielig en dat verlossend telefoontje voor dat moedige katertje vergeet ik nooit!

*"...Nu is **Irma**, bij jullie gekend als Poesje, anderhalf week bij ons. We zouden ze niet meer kunnen missen. Ze hoort al helemaal bij ons. Het is een superlieve, toffe poes. Ze verbaast ons voortdurend de grote sprongen ze neemt. Elke dag zien we iets nieuws dat ze durft.*

Irma wil zo graag liefde en aandacht krijgen. Ze hunkert er echt naar. Ze komt dit ook al af en toe opeisen. Ze blijft wel alert en af en toe schrikt ze nog steeds. Maar het duurt nooit lang.

Elke avond komt ze kroelen op de zetel, tussen ons in. Ze is daar zo blij mee dat ze de raarste houdingen aanneemt en zelfs koprollen maakt. Ze trappelt dan super enthousiast en ronkt heel luid. Zo begint soms ook al in slaap te vallen tegen ons. En dit het liefst op haar lievelingsdeken.

Overdag kan ze zich soms nog wat afzonderen. Maar als we haar roepen, komt ze vrolijk aangelopen.

Het schrokken van het natvoer is ook al geminderd. Ze begint te begrijpen dat er altijd eten is. En als het het nat eten op is, komt ze dit met luide mauwen vragen in de keuken. Ze is ook verzot van het kattengras. Hiervan eten is voor haar ook een stressafleider.

We hebben ook voor de eerste keer bezoek gehad sinds ze bij ons is, mijn mama. Daar reageerde ze heel positief op. Ze kwam vrolijk toen mijn mama haar riep en nam de snoepjes heel gretig aan.

We proberen nu speelgoed te introduceren. Het trappelkussen is al een succes. Ze lijkt geïnteresseerd te zijn in de hengel, maar durft het nog niet helemaal. We volgen haar tempo hierin.

Kortom, ze overtreft onze verwachtingen. We hadden nooit verwacht dat ze zo snel en zoveel vooruitgang zou maken. Ze draagt haar verleden nog steeds mee. En blijft soms nog voorzichtig. Maar ze reageert zeer goed op verbale bevestiging. Als ze schrikt kan ik haar verbaal geruststellen en dan zie je een grote verandering in haar lichaamstaal. Het is een echte mensenpoes...”.

Afscheid nemen hoort er spijtig genoeg ook bij...

Ik deed zo mijn best, ik wilde jullie nog een lange mooie tijd geven maar ondanks alle goede zorgen was het afscheid er veel te snel. Vaarwel,

Max. Hij werd gebracht zonder veel woorden in de zomer van 2020. Al snel was het duidelijk: agressief van miserie, geplaagd door...

Ik zette hem in de grote bench te midden van het groen, verblijfplaats van de blijvertjes. Hij was zo agressief dat ik steeds moest zorgen mijn hand tijdig terug te trekken bij het voeren en schoonmaken. Zó uitgehongerd dat hij gelukkigerwijze zijn medicatie goed nam onder lekker eten.

Dit duurde weken, maar er was zeer langzaam vooruitgang, de antibiotica, vol buikje, zacht nestje, geborgenheid, lieve woordjes, het gefluit van vogels, de dagen overgoten met zon... Voorzichtig aaide ik hem als hij aan het smullen was en ja, op een mooie dag was er die klik! Toen liet ik hem vrij, maar weer dat agressief gedrag, nu tegenover de blijvertjes. Zij op hun beurt ontweken hem, dat was goed.

Na maanden voelde hij zich goed en zag er ook goed uit, werd een prachtkerel. Ik noemde hem Max omdat hij zo groot was, kruising van Britse Korthaar, zonder twijfel. Het ging hem goed, wel met ups en downs want hij sukkelde met chronische niesziekte. 's Winters werd het erger maar gelukkig liet hij zich nu goed verzorgen, ik kon hem gewoon oppakken, onder een warmtelamp zetten.

Tijdens de zomer had hij zeker de mooiste tijd van zijn leven, navigeren tussen de andere zalige plaatsjes in de zon. Hij kreeg steeds wat extra lekkers want ik voelde het, 'dit blijf niet duren', maar zo lang genoot hij met volle teugen van zijn geluk! En toen... in het najaar ging het bergaf, altijd in de schuur, wat verborgen in een warm nestje. Ik schotelde hem de lekkerste hapjes voor, hij at nog steeds. Toen het frisser werd ging de warmtelamp van de blijvertjes aan en hij kroop er meteen onder. Toen stopte hij met eten, een stille hoop toen hij naar de dierenarts ging. Het verdict: 'hij ziet af'.

Vaarwel Max, ik gaf je wat ik kon, ik wou dat ik nog zo veel meer had kunnen doen.

Arthur Een gezin, dat een nieuw huis zocht, zag op een dag een grote kat die onmiddellijk op hen afkwam. Buren wisten te vertellen dat door echtscheiding en verhuis hij gewoonweg werd achter gelaten.

Een week later ging de man nog eens kijken en ja, hij zat er nog. De man had een potje eten meegebracht en dit slokte hij op. Toen belde hij ons voor opvang, zo zie je maar, bij toeval gered.

Vier maanden van een vrij gelukkig leven (zwaar nierfalen) heb ik hem nog kunnen geven. Ik heb hem alles gegeven wat maar mogelijk was. Voeding, zowel krokketjes als blik, speciaal voor de nieren (was niet makkelijk hem dit te geven tussen enkele andere katten), elke avond medicatie...

Nog maar eens een bezoek aan de dierenarts omdat hij uitgedroogd was. Deze vertelde dat hem onderhuids vocht eenmalig toedienen geen zin had, zelfs meerdere malen niet.

Ik wilde hem zo graag houden en bij mijn zoektocht vond ik blikjes die vocht bevatten voor een ganse dag. Dit gaf ik en hij was er verzot op en ja, zijn huid werd terug soepel. Op aanraden van een collega kreeg hij enkele malen, met wat tussenpauze, een homeopathisch middel toegediend en plots begin vorige week wou hij niets meer. De volgende dag lag hij stil op zijn vast plaatsje en kwam niet recht. Heb hem in een mandje gelegd onder een lamp met alles wat hij nodig had dicht bij hem, een poging om recht te komen ging niet, maar toch bleef ik hopen...

De volgende dag wist ik niet wat ik zag: nog een sukkeltje dat afkomstig was van een boerenhof en dat ik, spijtig genoeg, nooit heb kunnen benaderen, was tegen hem aangekropen tijdens de nacht en zo heeft hij ons verlaten. Het sukkeltje de volgende nacht eveneens. We hebben ze allebei samen in een grafje gelegd.

Het was goed dat die mensen hem vonden. Een zomer lang heeft hij kunnen genieten van een vol buikje, een zacht nestje en onderdak. Ik wil me niet voorstellen hoe hij zou afgezien hebben daarginds.

Het was een hele lieve en brave kerel en had hem nog jaren willen gelukkig maken...

Kitty. Een groep poezen leefden bij een dronkaard. Er werd een petitie gehouden door omwoners met het vreselijke verdict, euthanasie... Maar diegene die aan dit zware verdict moest meewerken, na lange zoektocht, was Allemaal Poezen.

Met Kitty had ik meteen een sterke band. Niet dat ik haar mocht aanraken, het was gewoon mijn Kitty. Elke dag een babbeltje en ik vertelde haar steeds hoe mooi ze was en of ik haar vroeg of laat zou mogen aaien. Op een morgen lag ze gewoon dood...

Kitty is nog elke dag bij mij op den hof. Elke dag heb ik het gevoel of ze er nog steeds en elke dag mis ik haar zo...

Eind goed, al goed!

Begin november vorig jaar werd een familie oudere katten opgevangen wegens gedwongen verhuis. *Poesie*, zeventien jaar, was daar er eentje van en ja grote vreugde, ze werd geadopteerd door mensen uit Lokeren.

Volgende dag onthutsend nieuws: ze was ontsnapt! Meteen vertrokken, ze zat achter in de tuin tegenaan een bos met veel struiken. Ondanks alle pogingen lukte het niet haar te pakken te krijgen. De volgende dagen heen en weer, niets leverde iets op.

Gedurende zes maanden, eerst om de week, nadien om de veertien dagen, met Elly (één van de vrijwilligers) en ik. Briefjes bussen, mensen aanspreken, straten in en uit lopen, het bos met dicht struikgewas uitkammen, in het midden waarvan een verlaten manege stond. Daar werd op twee plaatsen eten gezet omdat we kattenpootjes ontdekten. Ik was ten einde raad, dacht maar steeds aan dat oude poesje, stelde me de vreselijkste scenario's voor. We namen het trieste besluit te stoppen Na zes maanden, na ook zovele pogingen via instanties en op internet. Ik was er het hart van in, arm poesje...

En toen, ongeveer een week later het ongelooflijke nieuws: een dierenarts had haar chip gelezen! Poesie leefde nog! Ze had zelf een familie gevonden met nog drie poezen, net zoals ze dat haar hele leven kende en daar werd er goed voor haar gezorgd en mocht ze blijven!

Vreugde alom bij ons allen en het duurde lang voor het echt doordrong! Eind goed, al goed!

Allemaal poezen dankt u van harte voor uw steun en wenst u een fijne kerst en een gezond en gelukkig nieuwjaar!

